

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 17 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Fluder

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Wargowiak

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **M. M. i K. G.**

o zwolnienie zajętej ruchomości od egzekucji

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. M. kwotę 2.434 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Magdalena Fluder

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 22 marca 2016r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zwolnienie udziału 51 % w pojeździe marki D. D. o nr rej. (...) i nr nadwozia (...), zajętego w sprawie o sygn. akt KM 6840/15 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W.. Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanych M. M. i K. G. solidarnie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wywodził, iż pojazd marki D. D. o nr rej. (...) i nr nadwozia (...) stanowił zabezpieczenie umowy kredytu nr (...) zawartej pomiędzy powodem a K. G., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), na podstawie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie samochodu z dnia 19 grudnia 2012r. Mocą tej umowy powstała współwłasność pojazdu – powód objął 49 %, a 51 % udziału przysługiwało K. G.. W związku z wypowiedzeniem umowy kredytowej, upływem okresu wypowiedzenia oraz brakiem spłaty należności banku, przedmiotowy pojazd (na podstawie § 3 umowy przewłaszczenia) przeszedł w całości na własność (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.. Powód podkreślił nadto, iż wysłał do K. G. wypowiedzenie na adres wskazany przez niego w umowie. Przesyłka polecona została zwrócona z adnotacją „nie podjęto w terminie”. Zgodnie przy tym z § 15 Ogólnych warunków umów w zakresie kredytowania pojazdów w (...) Banku SA (stanowiących załącznik do przedmiotowej umowy kredytowej) wszelka korespondencja wysyłana przez bank kierowana jest na adres wskazany przez klienta przy zawarciu umowy, chyba że klient powiadomi bank o zmianie adresu. W niniejszej sprawie klient nie powiadomił banku o zmianie adresu. Wypowiedzenie umowy zostało wysłane również na aktualny adres prowadzenia przez K. G. działalności gospodarczej. Wobec powyższego, zdaniem powoda, należało uznać, że umowa została skutecznie wypowiedziana. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wskazał również, że wobec oświadczenia dłużnika jakoby przedmiotowy pojazd stanowił współwłasność jego oraz powoda (zaprzeczającego wyłącznemu prawu własności powoda), na podstawie art. 841 § 2 k.p.c. należało pozwać również K. G..

W odpowiedzi na pozew pozwany M. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, iż wypowiedzenie przez powoda umowy kredytu zawartej z pozwanym K. G. nie było skuteczne. Wbrew twierdzeniom powoda wypowiedzenie umowy kredytu nie zostało wysłane na adres wskazany przez K. G. w umowie. Podał on bowiem adres: ul. (...), (...)-(...) S., natomiast powód wysłał oświadczenie o wypowiedzeniu umowy dwukrotnie na adres: ul. (...), (...)-(...) S.. Zgodnie zaś z § 15 Ogólnych warunków umów w zakresie kredytowania pojazdów w (...) Banku SA, pisma winny być doręczane na adres wskazany w umowie. Tym samym oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wysłane na adres widniejący w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej należy uznać za nieprawidłowe i nieskuteczne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2012r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanym K. G. umowę kredytu nr (...) wraz z umową rachunku bankowego. Bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 41.904,76 zł, przeznaczonego na sfinansowanie: refinansowanie kosztów zakupu pojazdu marki D. D. w kwocie 39.600,00 zł; prowizji bankowej w kwocie 628,57 zł i kosztów objęcia kredytobiorcy ubezpieczeniem na wypadek zgonu w kwocie 1.676,19 zł. Umowa została zawarta na okres 60 miesięcy.

Strony umowy ustaliły zabezpieczenie kredytu w formie przewłaszczenia pojazdu marki D. D. o nr nadwozia (...) wraz z jednoczesną cesją praw z umowy ubezpieczenia AC, odnawialną w całym okresie kredytowania.

Strony umowy przewidziały nadto, że bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia w razie: a) niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu; b) utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej; c) zwłoki z zapłatą przez kredytobiorcę pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania; d) niespełniania przez kredytobiorcę obowiązków wynikających z umowy; e) złożenia przez kredytobiorcę w banku dokumentów lub przedstawienia informacji, które okazały się niezgodne ze stanem rzeczywistym; f) pogorszenia się sytuacji majątkowej kredytobiorcy w stopniu zagrażającym wypłacalności kredytobiorcy lub możliwości dalszej spłaty kredytu w umownych terminach.

W sprawach nieuregulowanych umową zastosowanie znajdowały postanowienia „Ogólnych warunków w zakresie kredytowania zakupu pojazdów, maszyn i urządzeń oraz prowadzenia rachunków bankowych dla klientów firmowych w (...) Banku SA”, które stanowiły integralną część umowy.

W treści umowy K. G. podał adres: ul. (...), (...)-(...) S..

Dowód: umowa kredytu nr (...) wraz z umową rachunku bankowego (k. 10-).

W dniu 19 grudnia 2012r. pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a K. G. została zawarta umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie, stanowiąca zabezpieczenie wierzytelności banku wobec kredytobiorcy z tytułu kredytu udzielonego umową nr (...). P. (K. G.) oświadczył, że jest właścicielem pojazdu D. D. o nr nadwozia (...) oraz, że pojazd ten nie jest obciążony prawami osób trzecich. W celu zabezpieczenia wierzytelności banku wobec kredytobiorcy, przewłaszczający przeniósł na bank udział w prawie własności wymienionego pojazdu w części 49/100, w wyniku czego bank stał się współwłaścicielem pojazdu w 49/100 części, a przewłaszczający stał się współwłaścicielem pojazdu w 51/100 części.

Strony umowy przewidziały, że jeżeli kredyt wraz z odsetkami i innymi kosztami zostanie spłacony w terminie określonym w umowie kredytu, udział banku we własności pojazdu przechodzi na przewłaszczającego. W przypadku natomiast: a) wypowiedzenia przez bank umowy kredytu; b) niedotrzymania przez przewłaszczającego warunków niniejszej umowy; c) stwierdzenia przez bank niezgodności w dokumentach złożonych przez kredytobiorcę, jak również gdy okaże się, że dokumenty są fałszywe lub zawierają stwierdzenia niezgodne z prawdą; d) wygaśnięcia

umowy kredytu w związku z upływem okresu, na jaki została zawarta oraz braku spłaty całości zobowiązania wynikającego z umowy kredytu, obejmującego należność główną, odsetki, prowizje i koszty, i bezskutecznego upływu dodatkowego 30-dniowego terminu do spełnienia zobowiązania wyznaczonego przez bank w pisemnym wezwaniu, na bank przechodzi pozostała część udziału w prawie własności pojazdu wynosząca 51/100 przysługującego przewłaszczającemu. W przypadku wypowiedzenia umowy kredytu własność pozostałego udziału przechodzi na bank bez potrzeby składania odrębnego oświadczenia woli także przez bank.

W sprawach nieuregulowanych umową zastosowanie znajdowały postanowienia „Ogólnych warunków w zakresie kredytowania zakupu pojazdów w (...) Bank SA”, które stanowiły integralną część umowy.

W treści umowy K. G. podał adres: ul. (...), (...)-(...) S..

Dowód: umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie (k. 15-16).

Zgodnie z regulacjami Ogólnych warunków umów w zakresie kredytowania pojazdów w powodowym banku, w razie zmiany adresu do doręczeń klienta w czasie trwania umowy, klient miał obowiązek pisemnie zawiadomić o nowym adresie bank, ze wskazaniem numeru umowy. W przypadku niespełnienia tego wymogu korespondencję przesyłaną na adres podany w umowie, bank uznawał za doręczoną.

Dowód: Ogólne warunki umów w zakresie kredytowania pojazdów (k. 21-22).

Dnia 27 maja 2015r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystosował do K. G. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...), w związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Oświadczenie to wysłano dwukrotnie na adres: ul. (...), (...)-(...) S.. Przesyłka została zwrócona do banku, jako niepodjęta w terminie.

Dowód: oświadczenie z dnia 27 maja 2015r. wraz z ze zwrotnymi potwierdzeniami obioru (k. 17-20).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W., w sprawie o sygn. KM 6840/15 z wniosku wierzyciela M. M., prowadzi postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi K. G..

W dniu 15 lutego 2016r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W. zajął ruchomość w postaci samochodu D. D. o nr rej. (...) i nr nadwozia (...). Obecny przy zajęciu dłużnik K. G. oświadczył, że pojazd ten stanowi współwłasność jego oraz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

Pismem z dnia 16 lutego 2016r., doręczonym dnia 23 lutego 2016r., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W. zawiadomił powoda (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. o zajęciu ruchomości w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko dłużnikowi K. G. w sprawie KM 6840/15.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:** wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (k. 1-2 akt KM 6840/15); protokół zajęcia ruchomości z dnia 15 lutego 2016r. (k. 47akt KM 6840/15); pismo z dnia 16 lutego 2016r. wraz z elektronicznym potwierdzeniem odbioru (k. 52-53akt KM 6840/15).

W dniu 1 marca 2016r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. skierował do pozwanego M. M. wniosek o zwolnienie spod zajęcia ruchomości w postaci pojazdu D. D. o nr rej. (...). Wymienione pismo zostało odebrane dnia 7 marca 2016r.

Dowód: pismo z dnia 1 marca 2016r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 8-9).

K. G. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). W Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej wskazał adres głównego miejsca wykonywania działalności jako ul. (...) lok.10, (...)-(...) S.. Lokal ten K. G. wynajmował od pozwanego M. M.. Adres do doręczeń określono jako os. (...) lok. 14, (...)-(...) S..

Dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (k. 23); zeznania pozwanego M. M. (k. 89).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz zeznań złożonych przez pozwanego M. M..

Dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). W myśl dyspozycji przepisu art. 245 k.p.c., dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Sąd dał wiarę przedłożonym przez strony dowodom z dokumentów prywatnych, albowiem strona przeciwna w żaden sposób nie kwestionowała ich prawdziwości ani autentyczności, a Sąd nie znalazł podstaw, by wątpliwości w tym zakresie powziąć z urzędu.

Zeznaniom pozwanego M. M. Sąd dał wiarę w całości, albowiem pozostawały one spójne, logiczne i przekonujące w świetle doświadczenia życiowego, a nadto uzupełniały pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Dodatkowo, zeznań tych strona powodowa w żaden sposób nie kwestionowała. Zeznania pozwanego nie miały jednak decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Zaznaczyć należy w tym miejscu, iż Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego K. G., z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo na termin rozprawy. Wezwany na dzień 22 września 2016r. pozwany K. G. przedłożył zaświadczenie lekarskie potwierdzające niezdolność do pracy w okresie od 20 września 2016r. do 20 października 2016r. W myśl dyspozycji przepisu art. 214¹ § 1 k.p.c. usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby stron, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego. Z uwagi na fakt, iż wymienione zaświadczenie nie zostało wystawione przez lekarza sądowego, Sąd wezwał pozwanego K. G. do przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie sądu w dniu 22 września 2016r., wystawionego przez lekarza sądowego, pod rygorem uznania nieobecności pozwanego na rozprawie wyznaczonej na wskazany dzień za nieusprawiedliwioną. Jednocześnie pozwany K. G. został wezwany na kolejny termin rozprawy (wyznaczony na dzień 17 listopada 2016r.) do osobistego stawiennictwa, pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania w charakterze strony. Mimo prawidłowego doręczenia przesyłki zawierającej oba wezwania (w trybie przewidzianym w art. 139 § 1 k.p.c. tj. tzw. podwójnego awizo), pozwany nie przedłożył wymaganego zaświadczenia, ani też nie stawiał się na termin rozprawy, uniemożliwiając tym samym przeprowadzenie dowodu z własnego przesłuchania (art. 302 § 1 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

W rozpoznawanej sprawie powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zwolnienia od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W. udziału 51 % w pojeździe marki D. D. o nr rej. (...) i nr nadwozia (...), który – w wyniku wypowiedzenia umowy kredytu – przeszedł na własność powoda, a uprzednio przysługiwał pozwanemu K. G..

Materialnoprawną podstawę tak sformułowanego roszczenia stanowił przepis art. 841 § 1 k.p.c., w myśl którego osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych (§ 3).

Brzmienie przepisu art. 841 § 1 k.p.c. wskazuje, że legitymacja do wytoczenia powództwa ekscydencyjnego (o zwolnienie od egzekucji) przysługuje wyłącznie osobie trzeciej. Wśród przedstawicieli doktryny powszechnie przyjmuje się, że osobą trzecią w rozumieniu analizowanego przepisu jest osoba niebędąca stroną właściwego postępowania egzekucyjnego (por. K. Golinowska [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz do

artykułów 730-1088, pod red. prof. zw. dr hab. J. Jankowskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2013, w Systemie Informacji Prawnej Legalis; komentarz do art. 841 k.p.c.). W konsekwencji należy dojść do przekonania, że powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji może wytoczyć osoba niebędąca ani dłużnikiem wymienionym w treści tytułu wykonawczego, ani tzw. dłużnikiem egzekwowanym tj. osobą, przeciwko której skierowano postępowanie egzekucyjne.

Odnosząc powyższe do okoliczności rozpoznawanej sprawy trzeba wskazać, iż postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku M. M. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W. w sprawie KM 6840/15 zostało skierowane wyłącznie przeciwko dłużnikowi wskazanemu w treści tytułu wykonawczego, tj. K. G.. Powodowi (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., jako podmiotowi niebędącemu stroną postępowania egzekucyjnego, przysługiwała zatem legitymacja do wytoczenia powództwa uregulowanego w treści przepisu art. 841 § 1 k.p.c.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 841 § 1 k.p.c. jeżeli dłużnik zaprzecza prawu powoda, należy oprócz wierzyciela pozwać również dłużnika. Wobec wskazania przez dłużnika obecnego przy zajęciu ruchomości w postaci pojazdu D. D., że stanowi on współwłasność dłużnika i powoda, właściwe było skierowanie powództwa tak przeciwko wierzycielowi (M. M.), jak i dłużnikowi (K. G.).

Powód dochował nadto terminu przewidzianego przez ustawodawcę w treści przepisu art. 841 § 3 k.p.c., w myśl którego powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dniem, w którym strona dowiedziała się o naruszeniu prawa, jest - według art. 841 § 3 k.p.c. - dzień, w którym strona faktycznie dowiedziała się o zajęciu przedmiotu, a nie dzień, w którym mogła się o nim dowiedzieć przy dołożeniu należytej staranności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007r., V CSK 275/07, LEX nr 677785). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy do zajęcia ruchomości doszło w dniu 15 lutego 2016r. Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W. o sygn. KM 6840/15 w sposób jednoznaczny wynika, że o zajęciu ruchomości powód został zawiadomiony dnia 23 lutego 2016r. (vide k. 53 akt KM 6840/15). Od tej daty należało liczyć miesięczny termin do wytoczenia powództwa przewidzianego w art. 841 § 1 k.p.c. Przy uwzględnieniu nadto, że pozew inicjujący przedmiotowe postępowanie został wniesiony dnia 22 marca 2016r., należało przyjąć, że powód dochował terminu wyznaczonego przez ustawodawcę.

Kwestię sporną stanowiło natomiast prawo własności ruchomości objętej pozwem, zajętej w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko dłużnikowi K. G.. Przy uwzględnieniu, iż pierwotnie pojazd marki D. D. o nr rej. (...) i nr nadwozia (...) stanowił zabezpieczenie udzielonego pozwanemu K. G. przez powoda kredytu i jako taki był jednocześnie przedmiotem współwłasności wymienionych podmiotów, dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy decydujące znaczenie miało ustalenie, czy przysługujący pozwanemu K. G. (jako przewłaszczającemu) udział w wysokości 51/100 części przeszedł na powodowy bank w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu nr (...).

W treści umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie zawartej dnia 19 grudnia 2012r. pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a K. G. strony analizowanego stosunku prawnego uzgodniły, że m.in. w przypadku wypowiedzenia przez bank umowy kredytu, na bank przechodzi pozostała część udziału w prawie własności pojazdu wynosząca 51/100 przysługującego przewłaszczającemu. W przypadku wypowiedzenia umowy kredytu własność pozostałego udziału przechodzi na bank bez potrzeby składania odrębnego oświadczenia woli także przez bank.

Zgodnie natomiast z dyspozycją § 10 umowy kredytu nr (...), bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia w razie: a) niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu; b) utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej; c) zwłoki z zapłatą przez kredytobiorcę pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania; d) niespełniania przez kredytobiorcę obowiązków wynikających z umowy; e) złożenia przez kredytobiorcę w banku dokumentów

lub przedstawienia informacji, które okazały się niezgodne ze stanem rzeczywistym; f) pogorszenia się sytuacji majątkowej kredytobiorcy w stopniu zagrażającym wypłacalności kredytobiorcy lub możliwości dalszej spłaty kredytu w umownych terminach.

Wykazanie, że aktualnie powodowemu bankowi przysługuje wyłączne prawo własności ruchomości w postaci pojazdu D. D., zajętego w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W. w sprawie KM 6840/15, wymagałoby zaofiarowania dowodów potwierdzających fakt skutecznego wypowiedzenia przez bank umowy kredytu zawartej z pozwanym K. G.. W opinii Sądu powód nie zdołał jednak wykazać skuteczności wypowiedzenia wskazanej umowy.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów wynika, że pismo z dnia 27 maja 2015r. zawierające oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...) zostało dwukrotnie wysłane do pozwanego K. G. na adres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej tj. do S. na ul. (...) (vide k. 17-20). Tymczasem, zarówno w treści przedmiotowej umowy kredytu, jak również w treści łączącej powoda z pozwanym K. G. umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, adres pozwanego wskazano jako: ul. (...), (...)-(...) S.. W konsekwencji, kierowanie przez powodowy bank korespondencji na inny adres, aniżeli wynikający z obu umów należało uznać za niewłaściwe. Z samych Ogólnych warunków umów w zakresie kredytowania pojazdów, obowiązujących w (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. (i stanowiących jednocześnie integralną część umów) wynika, że w przypadku niewskazania przez klienta banku innego adresu, korespondencja winna być doręczana na adres wskazany w umowie (§ 15 OWU). Wbrew tymczasem twierdzeniom podniesionym przez stronę powodową korespondencja zawierająca oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy kredytu łączącego go z pozwanym K. G. nie została doręczona na adres wskazany przez tego ostatniego w umowie kredytu (oraz w umowie przewłaszczenia na zabezpieczenie). Z treści zwrotnych potwierdzeń odbioru wynika wszak jednoznacznie, że powodowy bank dwukrotnie skierował oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu na adres: ul. (...), (...)-(...) S., niebędący adresem wskazanym przez pozwanego w umowie.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Przyjmuje się, że oświadczenia składane między osobami nieobecnymi powinny być kierowane na adres zamieszkania lub siedziby podany do korespondencji. Oświadczenia wysłane do tych miejsc uważa się za złożone nawet wówczas, gdy osoba ta pod tym adresem już nie przebywa, ale nie pozostawiła informacji o nowym miejscu swego pobytu. Przyjmuje się bowiem, że negatywne konsekwencje niemożności skomunikowania się z osobą w miejscach, w których kontakt ten według posiadanych danych powinien być możliwy, obciążają tę osobę, gdyż powinna ona zadbać o zapewnienie możliwości porozumiewania się z nią. W świetle powołanego przepisu zdarzeniem istotnym dla skuteczności oświadczenia woli jest jego dojście do adresata w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią. Z punktu widzenia skuteczności oświadczenia woli nieistotne jest to, czy i kiedy adresat zapoznał się z jego treścią. Wystarczające jest, że oświadczenie woli doszło do niego w sposób stwarzający mu realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia. Dla prawidłowego stosowania art. 61 k.c. nie wymaga się zatem badania, czy adresat rzeczywiście zapoznał się z oświadczeniem woli, ale weryfikuje się, czy istniała taka możliwość (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010r., II PK 295/09, LEX nr 602254). Ocena, czy adresat oświadczenia miał faktyczną możliwość zapoznania się z jego treścią, nie zawsze jest oczywista i niekiedy wymaga weryfikacji z uwzględnieniem konkretnych okoliczności sprawy. Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 k.c. na składającym oświadczenie woli spoczywa w takich przypadkach ciężar dowodu, że jego oświadczenie doszło do adresata w taki sposób, że mógł się z nim zapoznać w normalnym toku czynności, natomiast na adresacie tego oświadczenia spoczywa ewentualnie ciężar wykazania, że nie miał on rzeczywistej możliwości zapoznania się z jego treścią.

Zdaniem Sądu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu wysłane na adres w S. przy ul. (...) nie dotarło do pozwanego K. G. w sposób, który umożliwił mu zapoznanie się z jego treścią. Należy podkreślić, że adres ten nie został stronie powodowej wskazany przez pozwanego, a przynajmniej faktu takiego strona powodowa nie wykazała. Tylko takie oznaczenie adresu korespondencyjnego uprawniałoby natomiast stronę powodową do uznania kierowanej nań korespondencji za skutecznie doręczoną (zgodnie z OWU formułowanymi przez samego powoda). Dodatkowo, powód dwukrotnie skierował oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu na adres głównego miejsca wykonywania

przez pozwanego K. G. działalności gospodarczej. Tymczasem w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej został ujawniony adres pozwanego do doręczeń (jako: os. (...) lok. 14, (...) - (...) S.).

Wobec powyższego należało uznać, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie, by rzecz objęta pozwem stanowiła wyłączną własność (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. Wobec nieskutecznego wypowiedzenia umowy kredytu należało uznać, że stosunek prawny wynikający z tej umowy nadal łączy powoda i pozwanego K. G., a co za tym idzie, nie nastąpił skutek przewidziany w § 3 umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie (w postaci przejścia na bank udziału wynoszącego 51/100 części w prawie własności ruchomości objętej pozwem). Zaznaczyć należy przy tym, że powód domagał się zwolnienia od egzekucji wyłącznie udziału w ruchomości (51/100 części), przysługującego według niego uprzednio – zgodnie z umową przewłaszczenia na zabezpieczenie – pozwanemu K. G., a nie własnego udziału w wysokości 49/100 części, co uniemożliwiało uwzględnienie powództwa w jakiegokolwiek części.

Mając na uwadze przytoczone powyżej argumenty Sąd, na podstawie przepisu art. 841 § 1 k.p.c., oddalił powództwo.

Podstawę orzeczenia o kosztach postępowania stanowił przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. W myśl dyspozycji przepisu art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3). Skoro powództwo (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zostało oddalone w całości, powód winien zwrócić pozwanemu M. M. poniesione przez niego koszty procesu w postaci: wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w kwocie 2.400 zł, ustalonej na podstawie przepisu § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668) oraz dwóch opłat skarbowych od pełnomocnictwa w kwotach po 17 zł, pobranych stosownie do art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 783).

SSR Magdalena Fluder